Anarcsi Hírmondó

Anarcs Község Önkormányzatának időszaki lapja 2006. december I. évfolyam 3. szám

VÍZKERESZT ÜNNEPE
Január 6.

Ha túl sokat élsz önerőre, elfogulttá válsz, ami nélkül nem tudnánk látszani, hiszen azoknak magas is nagy részben vízből áll. A víz sót vagy mindenütt hol folyékony, hol légnemű vagy szilárd halmazállapotában. Ezen az ünnepen megkülönböztetjük a vizet, így az életet, azt hogy nem csak megtermékeit minket, hanem lélekben is tart. Az ünnep vízszentelő szertartásán a pap a hordóba szórt sót belemárja a keresztet és megáldja azt, majd ennek a vízzel elhintette a híveket.

A víz lehet áldás, amikor öntözik vele a termőföldet, amikor az erőművekben energiát hoz létre, amikor enyhíti szomjunkat. Lehet azonban átok is, amikor pusztító árvízként elsöpör mindent, ami útjába kerül. Minden így van a világon: lehet áldás és lehet átok is. Minden attól válik áldássá a számunkat világban, hogy az ember hogyan él vele, mire használja.

Az Ószentírás szerint ezt a rendkívüli világot, hogy eljöjjön hozzá, hogy elolvadjon lágyan benne, és hogy végigszaladjon rajta. Vajon jó úton járunk-e? A jelek azt mutatják, hogy nem. Mit mar nincsen ihatóvízkészletünk az országban? A levegő, a föld és az szennyezett, mindent összevissza kell. Pedig Jézus megígérhette a vízben és ezt adja nekünk is, hogy vigyük otthonunkba, áldjuk meg vele házainkat, hogy az Isten jelenléje áradjon ki kapcsolatainkra. Ne engedjük, hogy a víz berozsdásodjék! Ne hagyjuk, hogy Isten jelenléje elfolyjék!

Makláry Ákos, parochus

Karácsony ünnepe

A karácsony ünnepének magyar neve a latin incarnatio szóból eredő, azt testté lételt (megtestesülést) jelenti. A karácsony tehát az Úr testtéválló megjelenésének ünnepe, megemlékezés arról, hogy Isten megjelent a földön és velünk van.

Karácsonyt ünnepünk Krisztus születésének emlékére. Az első keresztények még nem is ismerték ezt az ünnepet, de a II. századtól kezdve már egyre többen kezdték el megünnepelni Krisztus születésének napját. Az első hivatalos feljegyzés erről a Római Birodalom egyik naptárából származik, amely szerint Krisztus születésének napját 336-ban ünnepelték először. A Római Birodalom területén a 4. század végére elterjedt a december 25-ei dátum, amely a napforduló ünnepéhez kapcsolódott. Ekkor ünnepelték a győzedelmes napot, mint Krisztus születésének szimbólumát. A karácsonyi ünnepkör a negyedik századból fennmaradt feljegyzések szerint Rómában alakult ki. Ott, hogy erősítsék a keresztény hitet, a pogányok ünnepeit keresztény ünnepekkel helyettesítették. Ennek során lett a Római Birodalom egyik legnagyobb ünnepe a Sol Invictus Mithras születésnapja, amelyet december 25-én tartottak. Ezért Krisztus születésnapját is ekkor kezdték el ünnepelni. Ezután a 6. században Mithras szerepét szintén december 25-ét, később pedig az ún. újévlátó, január 6-át tartották és ünnepelték ezen Krisztus születését augusztus, mert felismerték, hogy Krisztus pontosan harminc évvel korábban, születésnapján keresztelkedett meg, s ekkor teljesedett be saját születésének nagy titka, hogy „az Ige testté lett". Csak a IV. századtól kezdve lettek itt december 25-ei karácsony ünnepét. Legvalószínűbbnek tartják az a feltevést, hogy minként karácsonyt választották, mivel ezen a napon ünnepelte egyrészt a pogány világ Rómában nagy fényével és pompával a legyőzhetetlen Napisten születésének ünnepét. A keresztyén egyház ezzel azt akarja kifejezni, hogy az igazi világosság Jézus Krisztussal jött a világba. Mert Ő a világ világossága.

A keresztyén egyház ünnepei közül a karácsony a legfiatalabb, de ez semmit sem változtat azon, hogy mind a mai napig karácsony az egyház legnépszerűbb, leghangulatosabb és a legtöbb vallásos emberi érzelmet képes ébreszteni. Egyetemes varázsát mutatja, hogy még a mai szekularizált társadalomban is szinte törvény a karácsony meglátogatása.

Évszázadokig karácsonykor csak a legközelebbi hozzátartozók látogatták egymást a lakásokban, mivel a kellemes ünnepi hangulat miatt, ismerni akarták az ünnepet, mert annak az örökjövő volta arra emlékeztette őket, hogy Krisztus közöttünk van és ma és örökké együtt vagyunk. Nekünk is hasonlóképpen kell gondolnunk és gyakorolnunk karácsonyt szeretteinkkel. Azok az ajándékok, amiket adunk egymásnak, meg kapunk egymástól, emlékeztessenek minket az Isten kimondhatatlan ajándékára, Jézusra. A fenyőfa, amit felállítunk otthon, emlékeztessen arra, hogy minden ága fölfelé mutat, arra a Jézusra, aki tegnap és ma és örökké egyaránt. A gyertya lángja jutasson eszünkbe, hogy a nép, amely sötétségben járt, fényben látott nagy világosságot, és ma is Ő a világ világossága.

Az ehhez kapcsolódó szokások se volt fontos, tudnunk az fontos az, hogy meg tudjuk állapítani pontosan, mikor született Jézus. Az a fontos, hogy valóban születtek és hozzánk érkeztek végtelen szeretete szülő le hozzánk a mi megváltásunkra. Az többé el a mi szívünket, hogy nekünk az Isten valami kibeszélhetetlen nagy dolgot adott a Jézus Krisztusban, s mi ezt alázatos és engedelmes szívvel készek vagyunk elfogadni. Úgy szeretjük meg karácsonyunkat, hogy csendes körben, énekléssel, alázatos imádsággal és az evangélium örvendetes üzenetének olvasásával, a templomban pedig az igei hallgatásával felemeljük szívünket az Atyához, aki adja nekünk Egyszülött Fiát, hogy mi éljünk általa örök életet.

Dúdi Péter, ref. lelkész